

86

ANZIN

8FK - TRESK

Vážení přátelé,

rok s rokem se opět sešel a my můžeme zhodnotit práci našeho klubu. A určitě máme na co vzpomínat, vždyť spousta akcí se nám opravdu podařila.

Vánoční pohodu si členové klubu připravili na prosincovém Sympoziu, kde se poprvé představily fantastické pochoutky našich znamenitých kuchařek, jejichž pověst je nyní dostatečně známa celému čs. fandomu ať již ze stránek našeho fanzinu, či přímo z ochutnávek na Parconu a Miniconu.

V klubu proběhla opět soutěž o nejlepší sci-fi povídku pod tradičním názvem Tůňa Zelený II. a jejím vítězem se stal K. Čermák. Odměnou mu byla pozvánka na Parcon 86.

Klub v minulém roce uspořádal také několik akcí pro veřejnost a tou nejzdařilejší byl zcela určitě Propagační den. Díky iniciativě členů byla veřejnost seznámena s činností klubu, naplní jeho práce a samotný Propagační den byl docela jistě atraktivní podívanou pro zhruba 150 malých i velkých návštěvníků. Veřejnost se dále mohla zúčastnit zdařilé besedy se spisovatelem Josefem Nesvadbou a pořadu Krásné záhady naší planety.

Specifickou činností našeho klubu jsou velké denní nebo noční sci-fi hry. Nejinak tomu bylo i letos. Zimní-jarní hra nás přes mnohá úskalí dovedla konečně ke skryšši, kde se vítězný tým zmocnil korábu mimozemšťanů. Stejně tak i letní noční hra po všech stránkách prověřila naše schopnosti a odměnou vítězům byl trofejní skafandr. Pochopitelně že nešlo jen o vítězství, ale o zábavu pro všechny s příjemným posezením u táboráku po skončení klání.

Ve výčtu akcí nemůžeme zapomenout ani na tradiční výpravu do kráteru po přistání mimozemského tělesa, která letos proběhla v ryze sportovním duchu, zakončenou skutečným přistáním létajícího a čoudícího mimozemského korábu.

V létě opět proběhl festival sci-fi filmů, který však z důvodů nabízených titulů neměl očekávaný úspěch.

S podstatně větším zájmem se ale setkala přednáška primáře

Pokorného o hypnóze s praktickými ukázkami provedenými na členech klubu.

Ve třech videovečerech mohli členové klubu zhlédnout několik zajímavých filmů s vědeckofantastickou tematikou.

Zástupci klubu se zúčastnili všech významnějších setkání přátel sci-fi literatury v ČSSR. Ať už to byl Parcon, Tatracon, Minicon, Dracon, Chronocon, či porady aktivistů v Praze, všude svým vystupováním a jednáním hájili dobré jméno našeho klubu mezi fandomem.

Aktivita členů klubu se projevuje vydáváním fanzinu s vlastní literární a grafickou tvorbou.

Všechny významnější chvíle z klubového života se pravidelně zaznamenávají do kroniky, kterou se nyní můžeme opravdu pochlubit.

Členská základna klubu se dále stabilizovala a klub si svojí činností získal dobré jméno i v celostátním měřítku.

Veřejná a propagační činnost našeho klubu by však nebyla možná bez účinné pomoci SKP v Třebíči, který v dostatečné míře zajišťuje a podporuje klubové akce.

Do dalšího roku přejeme všem fanům hodně úspěchů v klubové práci i osobním životě. Ať je nás, příznivců sci-fi, stále víc a ať nám hlavně nechybí ta tolik potřebná fantazie.

Co chystáme na rok 1987

Leden	-	Pořad V. Veverky z SFK Spektra Praha
Únor	-	MUDr. A. Pokorný - Halucinogeny a toxikomanie v paleolitu a dnes
	-	Propagační den
Březen	-	klubová literární soutěž - Tůňa Zelený III. T. Rotrekl - výstava obrazů a ilustrací /od 3. do 17. 3./, vernisáž a beseda dne 3.3. v 17 hod. v SKP
Duben	-	Beseda s redaktorem Eloku K. Blažkem J. Pavlík - Tajemný čas - názory, poznatky, teorie
Květen	-	Výstava sov. sci-fi literatury spojená s besedou s autory SF Video večer
Červen	-	Společný výlet do Kráteru
Září	-	Výlet do neznáma s překvapením
Říjen	-	Videovečer /sovětská filmová sci-fi tvorba/
Listopad	-	Výroční schůze klubu Zájezd na hvězdárnu do Žďánic
Prosinec	-	Symposium

sci-fi SPACE SHUTTLE

SFK Třesk vyhlašuje modelářskou soutěž pro členy i nečleny SF klubů v celé ČSSR.

Pro velkolepou mezihvězdnou výpravu je třeba zajistit průzkumné, expediční a záchranné raketoplány pro 1 + 5 členů posádky. Posádku budou tvořit lidé. K modelu zhotovenému v měřítku 1 : 25 ^{x)} musí být přiložen technický popis jak vlastního raketoplánu, tak i případného příslušenství /vznášedlo, helikoptéra.../ a dalších zařízení umístěných na povrchu i uvnitř kosmického plavidla. Funkčnost není podmínkou. Komise složená ze zástupců klubu Třesk a modelářských odborníků bude hodnotit především nápaditost konstrukce, celkový estetický dojem a kvalitu zpracování modelu. Vítězný model bude odměněn cenou věnovanou pořádajícím klubem. Termín ukončení soutěže je konec roku 1987 a vyhlášení vítěze se uskuteční na propagačním dnu klubu v březnu 1988 v Třebíči.

Máte tedy možnost vyniknout v další oblasti SF, nenechte si proto tuto soutěž uniknout, se stavbou modelu neváhejte, vždyť i Vy můžete vyhrát.

Přihlášky a dotazy pište na adresu našeho klubu, další podrobnější informace o soutěži přinese jarní číslo klubového fanzinu Třesk.

x)

Pozn.: Měřítko 1 : 25 je pochopitelně myšleno pouze přibližně. Vycházeli jsme z toho, že posádka raketoplánu bude lidská a z daného počtu /1 + 5 členů/.

KRÁTER

Josef Jordán

Bude 18 hodin, tak abych vyrazil k Alfě. Tentokrát se nejedná o Alfu Centauri, ale o kavárnu, k níž to mám pár minut cesty. Myslel jsem si, že vše je už připraveno k odjezdu do Kráteru, ale bohužel jsem se mýlil. Bylo tu asi šest členů, dva motocykly malých kubatur a nová Škodovka Pavla Tomšíčka. Několik minut po smluvené době se objevila další auta. Dorazily i očekávané špekáčky; pro chleba se muselo zajet do Rozkvětu. Chyběl i předseda F. Pleskač, jak jsme se ale dozvěděli, ten už je na místě a společně s F. Svobodou chystají překvapení.

Měli jsme k dispozici už asi pět aut, když se po Znojemské přiřítíl zářivě bílý model Octavie. S hlasitým troubením se mohutnými přískoky dostal až na parkoviště. Zoufalý pan Werl vystoupil a se slovy: "Jestli to nepřestane troubit, tak urvu nějaký drát!", nadzvedl kapotu a svou hrozbu splnil. Rozhostilo se krásné ticho, takže jsme se mohli konečně domluvit, kdo s kým pojede. Chtěl jsem se vetřít do Pavlovy nové Škody, ale odbyl mě, že veze jen "baby". Nutno konstatovat, že nakonec jel sám, protože holky daly přednost emběčku, wartburgu a trabantu. Pan Werl bědoval, že neví, kde se Kráter nachází a po silnici s námi jet nemůže, protože za městem stává hlídka VB. Kolona tedy vyrazila přes Terůvky na Slavice. Šinuli jsme se po polní cestě mezi zahradami. Pan Werl sice až poslední, ale hned v prvním kopci, kde dvoutakty ztratily otáčky, se začal propracovávat kupředu.

Eva Dočkalová 28. 4. 1986

Rizikantními kousky zkušeného závodníka se probíjaval až na 2. místo, které ovšem po vyjetí na silnici ztratil a dorazil až poslední.

Auta jsme zaparkovali u lesa a Karel Tomek začal vytahovat neuvěřitelnou spoustu věcí. Táhlí jsme tedy ke Kráteru disk, dřevěnou sekerku a terče. Karel sám vzal bič a vzduchovku.

Konečně v Kráteru. Ti, co zde ještě nebyli, si prohlédli toto historické místo a pak začalo sportovní klání. Střelba ze vzduchovky a hod tomahavkem, při němž se dvěma členům podařily obdivuhodné koucky. První: Martin hodil a nechtěně trefil čus vzdálený asi 30 m, skrytý ve vysoké trávě a pěkně jej promáčkł. Při druhém prokázal svou pohotovost opět pan Werl, který zalehl těsně před sekýrkou, jež minula jeho obličej jen o vlasek. Tímto byly soutěže ukončeny. Jen pár odvážlivců se snažilo prásknou bičem nebo trefit pirátskou vlajku, která vlála nad Kráterem.

A teď rychle na dřevo. Ohníček zaplápolal a začalo opékání vuřtí. Dojedli jsme a byla tu další hra, kterou si připravila Eva. Hra zvaná "tykadlovaná". Měla velký úspěch díky punčochám, které jsme si museli natáhnout přes obličej. Nejvíce slušel tento úbor Frantovi. Přiznal, že se takto nemaskuje poprvé. Soutěž vyhráli "zelení" a obdrželi vstupenku na mezinárodní martanský zápas. Vítězům se zachmuřila čela, neboť přemítali, kde vzít peníze na tak drahý výlet. "Když si seženete dopravu, tak vám to sci-fi klub zaplatí," uklidnil je Franta.

Opět jsme se sesedli k ohníčku a ke slovu se dostal Karel Čermák. Měle nás překvapil tím, že ve svém novém dílku navázal na úspěšný televizní seriál o kuchaři Svatoplukovi. V Karlově volném pokračování se Svatopluk stává kosmonautem a v nové raketě se potýká s byrokratismem a s problémem rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví. Velmi pěkné bylo, že Karel zachoval ideu seriálu - hlasováním jsme mohli ovlivnit rozhodnutí kosmonauta Sváti.

Ke slovu se dostaly kytary. Naučili jsme se zpívat hymnu Třesku a pak! Pak přišlo překvapení největší. Kráterem zaduněly výbuchy a na tmavé obloze se objevilo barevně zářící UFO. Tak

takhle to tedy před milióny let bylo. Další výbuch. Ve skalách se zapískalo, talíř se zapotácel a vyvalil se z něj dým. Pilot se zřejmě snažil stroj vyrovnat, ale dorazila jej typicky pozemská reakce - zničit vše, co je cizí a Kráterem zazněl výstřel ze vzduchovky. Bohužel úspěšný. UFO s potížemi přistálo. Bylo opravdu perfektně postavené. Frantové zaslouží pochvalu. Škoda jen, že jsme nemohli tento úkaz nafotit.

Ještě dlouho do noci jsme pak seděli u ohně, zpívali a povídali. Domů jsme odjeli asi v 1 hodinu v noci, ale nikomu se po tak pěkné akci ani nechtělo.

UFO OPĚT ČTŮČÍ ?

Neidentifikovatelné létající těleso pohotově vyfotografované členem SMK TĚM K. Svobodou. Otvor v dolní části UFO byl způsoben projektilou neznámého vandala ...

LÉTÁJÍCÍ TALÍŘ KAM TĚSÍČÍ

Dokumentární snímek vzdalujícího se tělesa. Objekt způsobil jen nepatrné šroty. V několika domácnostech došlo ke sražení mláka, jinde znervózňili králíci a kočky ...

VŠECHNO JE V NEJLEPŠÍM POŘÁDKU

Karel Čermák

"A mě už to nebaví. A já se na to vykašlu," začal si pobrukovat Lerak, když sledoval obrovským průzorem vesmír, který se k nim neustále řítí. Ve skutečnosti to ovšem bylo přesně naopak. Oni - to jest: Lerak a Akler, dva pracovníci Pojišťovací společnosti z ústředí 17. Galaxie - se řítí vstříc vesmíru svou lodí. Účelem jejich letu byla kontrola funkčnosti skladů, které přináležely klientele společnosti, u níž byli zaměstnáni.

Neustále se však také neřítíli, museli i přizastavit. To z těch důvodů, že kontrolní centrum lodi označilo tři ze skladů za zmetkové výrobky. Ústřední zabezpečení surovin, tedy výrobce těchto skladů, dávalo záruční lhůtu na dobu tří kévů. A některé, jak už to bývá, nevydržely ani tuto dobu a bylo potřeba je opravit. Nebo zlikvidovat. Druhý způsob byl samozřejmě rozšířenější. Obnova do použitelného stavu by byla pracnější než jejich likvidace, kterou konec konců hradil výrobce tak jako tak. A tak už si také třikrát poradili Lerak s Aklerem, když narazili na sklady znečištěné biologickými prvky.

"Prostě mě to už nebaví a já si ustelu. A pak si taky lehnu a probudím se až budu nastupovat zaslouženou dovolenou," pokračoval v broukání Lerak, potřásaje přitom hlavou a poklepáváje třemi hnědými chapadly na palubní desku před sebou.

"To přece nemůžeš myslet vážně. Vždyť musíme dokončit práci, po nás přece už žádná kontrola následovat nebude. A to znamená, že záleží na nás, abychom úkol přesně a hlavně úplně

dokončili." Tak mu odporoval udivený Akler, ale tím jen Lerakovy argumenty posílil.

"No právě. Po naší kontrole nebude už nikoho zajímat, v jakém stavu se budou sklady nalézat. A než někoho napadne použít je, kdo ví, kolik už jich vůbec nebude existovat. Navíc, zkus si porovnat ty tři zmetky, které jsme objevili, s množstvím soustav, které jsme už zkontrolovali. Takže je víc než nepravděpodobné, že by se ještě nějaký objevil, zvláště když ten poslední zmetek se nacházel právě v tomhle systému. A v jedné soustavě se nikdy dva zmetky nevyskytly."

Lerak krátce pohlédl na monitor komputera, který se v okamžiku střetu s jeho jasným zrakem zbarvil do fialova a krátce zablikal. Lerak se opět otočil k Aklerovi a pokračoval.

"Takže tuhle soustavu, v níž se ten Faethón, čtu-li správně název toho zmetkového typu, můžeme klidně vypustit. Stejně jako ty další."

Akler se přesto pokusil ještě odporovat. "No ale, alespoň tuhle soustavu bychom mohli dokončit, vždyť jsme téměř na jejím konci a ..."

Lerak jej však dopovědět nenechal. Pohlédl průzorem do chladného vesmíru a zvedl se se slovy: "Je to úplně zbytečný. Sleduj třeba támhle ten modrý sklad - zřejmě vody. Jo, vody," ujistil se sám, dřív než pokračoval. "Vidíš přece, že v něm ta voda je. A nám vlastně o nic víc nejde. Takže co?"

Když dopověděl, odvrátil se a pomalými, důstojně houpavými pohyby odskákal. Ještě jednou se však otočil ve výpusti.

"Naprogramuj tedy další trasu na cestu zpět, ale nech nás vzbudit dřív. Objevil jsem totiž způsob, jak můžeme zasáhnout do paměti centra lodi, takže všechno bude v nejlepším pořádku."

Akler za ním hleděl, dokud se výpust opět neuzavřela. Zvedl se a ráznými údery myšlenkového trastu programoval zpáteční trasu letu. Když skončil, jenom si povzdechl.

"Čím to, že mě vždycky přemluví. Ale příště už uplatním postavení velitele. Jo, příště už určitě."

A než ladně odskákal za Lerakem, pohlédl ještě jednou na teď už se vzdalující skladiště vody, které se modralo v září žlutého stabilizátoru soustavy.

PROČ JE JICH

STÁLE MÍŇ A MÍŇ

Vilém Blažek

"Co na tom, že žijeme v moderním 23. století a že jste se úplně vypořádali s problematikou nádorového bujení a kardiovaskulárních chorob a částečně se zubním kazem a mužskou plešatostí, jak jste mi tady přednášel, když se najednou objeví nějaká samariáza a jste namydlení," rozčiloval se Miril.

"Uklidněte se," konejšil ho profesor Tlacbaba, "uklidněte se přece. Vždyť v posledním roce jsme dosáhli v boji proti samariáze slušné výsledky."

"Čemu říkáte slušné výsledky? Osmdesátiprocentní úmrtnost. A těch dvacet procent, co zatím přežívá může kdykoliv zhebnout. Vyléčení přece nejsou. Nebo jsou?"

"Nejsou," přiznal Tlacbaba po krátké pauze, "ale moje hypotéza..."

"K čertu s vašimi hypotézami!" rozkřikl se Miril. "Musí být konečně vidět nějaké výsledky. Přece vás tak špatně neplatíme."

"Ale efekt imunizace ..."

"Je veškerý žádný. Ze dvousetšedesáti dobrovolníků, které jste naočkovali tou vaší vakcínou je jich dvěstěšestnáct na prkně."

"Vidím, že máte pozoruhodně přesné informace. Ale moje studie," Xavier Tlacbaba se poškrábal v řídkém třídením strništi na bradě, "moje studie svědčí pro devadesátíšestiprocentní účin-

nost nové, mnou objevené léčebné metody."

Miril se vymrštil ze skořepinového křesílka šeríkové barvy a zařval, až se okna laboratoře rozdrnčela: "Šestadevadesát procent," Tlaczabab. Kdyby to byla pravda, tak máte dávno Kočandrleho cenu. Ale zřejmě jenom blafujete, jinak byste s tím už dávno vyrukoval."

"Velkou úctu k akademickým šedinám zrovna nemáte, ale to od vás stejně nečekám. Jenže jste mě nenechal domluvit - a to vás částečně omlouvá. Jednoduché to není a já potřebuji vaši pomoc, jinak se nehnu z místa a nepřekročím fázi laboratorních testů."

"Každé vaše přání je předem vyplněno," zašermoval Miril teatrálně rukama, ale pak si uvědomil, že by to mohl být počátek žádosti o finanční subvenci a rychle dodal: "v rozumných mezích, ovšem."

"Nebojte se, Mirile, nechci nic nemožného. Jen jednoho muže a jeden stroj."

"Jen aby to zase nebyla nějaká levota, jako tenkrát s tím AIDSEM," staral se najednou Miril.

"Samozřejmě, že je to levota, aspoň to s tím chronomobilem, jinak bych se neobracel na vás, všemocného šéfa Informu."

"Tak chronomobil? A nic víc nechcete? Jenom to? A na co? Na pro-, nebo na retro? A kam? Rozjetý Miril najednou splaskl jako propíchnutý balónek. "Vy nic nevíte. Moje dcera má samariázu. Ve dvacetipěti letech. Jediná dcera. Na světě není žádná spravedlnost. Lékaři jí dávají tu vaši usmolenou dvacetiprocentní naději, ale já chci, aby byla zdravá, rozumíte, člověče? Chronomobil vám obstarám, ovšem i s legálním povolením, s tím se nedá nijak švindlovat. Výzkumný úkol první kategorie, samozřejmě. I toho chlapa vám seženu. Nechci nic vědět, jenom kam bude cestovat a - jakou naději na uzdravení dcery mi dáváte, když všechno dobře vyjde."

"Naději skoro stoprocentní," odpověděl Tlaczababa bez váhání. "A kam, skutečně to musíte... Ačkoliv, vy jste mimo jiné studoval kdysi i historii. No tak tedy, ať to víte. Do retra, do dvacítky."

Miril strnul. Stál tak dobrou minutu. Pak se zachvěl a zašeptal: "Do dvacítky, mezi ty divočky. Bez dostatečných infor-

mací. Koho tam pošleme? Myslel jsem, že to bude principát ve starém Římě nebo Anglie 17. století a vy na mne s dvacítkou." Pak se uklídnul a ještě vratkým krokem a bez pozdravu opustil profesorovu pracovnu.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

O dva dny později si Tlabcaba v křesle před sebou nedůvěřivě prohlížel hubeného mladíčka, který za ním do laboratoře přišel s Mirilovým doporučením.

"Ehm, mladíku - co vám vlastně Miril řekl o vašem úkolu?"

"Jenom, že půjde o cestu do dvacítky a další, že se dozvím od vás, pane profesore," odtušil mladý muž nevzrušeně.

"Tak tedy, Miku, říkal jste, myslím, že se jmenujete Mike, napřed vám musím položit pár otázek a pak - pak se uvidí," pravil profesor roztržitě.

"Jen se ptejte, co budu moct, vám klidně řeknu."

"Mno... nějaké retro už za sebou jistě máte," začal opatrně vyzvídat Tlabcaba.

"Jistě, jednou jsem byl v egyptské Staré říši, jednou v Mitanni a v Evropě to bylo, počkat, celkem čtyřikrát. Poprvé v Gallii za Caesarova tažení, pak jednou v Itálii v Cinquecentu, ale to bylo jen na skok, u Maurů v Seville v desítce a pak jednou v pětce delší dobu při stěhování národů. To je všechno."

Tlabcaba sebou v laboratorní židličky nespokojeně zavrtěl. "Samá voda. Všechno moc dávno. Ve dvacítkě jste nebyl? Myslím v pozdní dvacítkě."

Mladík zavrtěl hlavou. "Dvacítku neznám, nikdy jsem tam nebyl. Donedávna se tam vůbec nesmělo."

"Vidím, že vás do problému budu muset zasvětit podrobněji a pak teprve proděláte hypnopedický kurs. Souhlasíte?" zeptal se profesor zbytečně.

"Souhlasím a netrpělivě čekám na začátek vaší instruktáže. Jsem jedno velké ucho," odpověděl Mike jedním dechem.

"Bravo, začínáte se mi líbit," řekl Flacbaba a pohodlněji se usadil na vysoké laboratorní stoličce. "Snad víte, že se zabývám výzkumem samariázy. Podle mé hypotézy je na tuto zhoubnou chorobu, která postihuje v poslední době stovky lidí suverénním léčebným prostředkem amanitin. Je to velice prudký a nebezpečný jed, ale v přiměřené minimální dávce a ovšem ještě v kombinaci s jinými látkami - jakými, to vás nemusí zajímat - v pokusech na laboratorních zvířatech vede ve vysokém procentu k naprostému vyléčení samariázy."

"A ten amanitin mám sehnat od alchymistů ze dvacátého století, profesore?" netrpělivě vskočil do řeči Flacbabovi Mike.

"Ale, člověče, alchymisti ve dvacítce, kde by se tam vzali, máte to všechno popletené," zachechtal se Flacbaba.

"Víte vůbec, co to byly lesy?" pokračoval zdánlivě bez souvislosti profesor. Na Mikův tázavý pohled se jen útrpně po usmál. "Souvislé porosty stromů, přece. Co to jsou stromy, to snad víte."

"Viděl jsem, myslím, tři nebo čtyři takové v Jižní rezervaci", nejistě ze sebe vysoukal Mike. "A pak v retru - samozřejmě."

"Vidíte, jak se už začínáte orientovat," zaradoval se vědec. "Ale teď už mě nepřerušujte, ať mohu v klidu dokončit svou řeč."

Zkrátka v těch lesích, na těch stromech nebo snad pod nimi, co já vím, rostly takzvané houby, primitivní organismy bez chlorofylu. Amanitin se vyskytoval v jedné z nich, jménem Amanita phalloides, počkejte, kde to mám," horečně se začal hrabat v tlustém svazku starobylého vzhledu, "ano, správně. Lid ji nazýval muchomárkou zelenou neboli hlíznatou. Její jed je mimořádně odolný proti zevním vlivům a o jeho perfektním záběru na samariázu jsme se mohli přesvědčit i na těch několika herbářových exemplářích, které přečkaly Velké ničení v jednadvacátém století. Jenže teď už žádné neseženu. Jediné dva exempláře jsou ve sbírkách botanických ústavů v Uppsale a Montrealu a ty hlídá osbrojená stráž. A o poplašeném zařízení, které je chrání, ani nemluví. Zkrátka já potřebuju čerstvé plodnice těch muchomárek a vy mi je ze dvacítky přivezete. Z poslední dvacítky, rozumíte.

To proto, že tenkrát se už lidé v těch houbách vyznali a když s nimi navážete kontakt, můžete se aspoň pořádně informovat. Umíte starou češtinu?

"Co, prosím, co to ... " nechápavě opáčil mladík.

"No - stará čeština byla jedna z jejích tehdejších řečí. Vybrali jsme tehdejší Česko proto, že tam byli nejproslulejší houbaři. Podle dochovaných pramenů bylo hledání hub u tehdejších Česů, nebo snad Čechů /o tom, jak se to správně vyslovuje, se dosud vedou spory/, že to zkrátka byla jejich národní zábava. A pak ještě," dodal stydlivě a s nádechem sentimentality, "můj rod tam z toho Česka pochází. Svědčí o tom prý i moje jméno, které má něco společného se vztahem k ženám." Tlabcaba se lehce začervenal. "Alespoň to tvrdí docent Dup, ten známý jazykovědec a spisovatel, víte. Ale to sem nepatří. Vidím, že hypnopedický kurs u vás před odjezdem budeme muset rozšířit. Ostatně jsem údají, které se týkájí Česka a těch hub nakrmil mnemokrytaly sám. Použil jsem k tomu", ztišil spiklenecky hlas, "i vlastní soukromé materiály z té doby, které se v našem rodu dědí z generace na generaci a zaručeně pocházejí z Česka dvacátého století. Nebojte se, budete perfektně připraven a nikdo tam nepozná, že nejste současník."

"Po materiální stránce, oblečením, výstrojí a tak vás vybaví přední odborník na dvacítku, profesor Skok. Nemám o vás žádné obavy a už se těším na váš návrat z retra." Tlabcaba si spokojeně zamul ruce.

"Máte ještě nějaké dotazy?"

Bylo šestého září 198., šest hodin ráno. Nízká oblačnost, dvanáct stupňů Celsia, atmosférická vlhkost 80%. Po předvčerejším vydatném dešti rostly houby jako zjednané, ale starý Plíšek moc spokojený nebyl. Prodíral se nízkým podrostem smrčiny. Na knížecí v katastru obce Horní Duběnky a huhlavě nadával: "Roste

toho čím dál mín, vidět je na to čím dál hůř a kvůli tomu sakramentskému letnímu času na to za pár dní nebude vidět vůbec."

Po vzoru všech starých byl skálopevně přesvědčen o tom, že za jeho mladých let bylo všechno lepší. A při tom zrovna dneska nadávat nemusel. Za posledních pár let to byl nejlepší houbařský rok a děda měl za slabou hodinku, co šmejdil po lese, v košíku šestnáct pěkných hříbků, vůbec nemluvě o kozácích, křemáčích a klouzcích a stranou, ve velkém šátku, aby se nepomačkaly, dokonce asi dvacet ryzců. A ty už v lese neviděl kolik let. Neměl prostě náladu a nadával na všechno. A tak i dutou ránu, která se ozvala směrem od Skalky doplnil nevlídným komentářem: "Zatracení tryskáči, ani brzo ráno nedají pokoj."

Ale pak se rozhodl, že se přece jenom do smrčí pod Skalkou ještě podívá, protože by tam v podrostu mohly růst mladé hříbky - nakládáčky. A znáte vůbec něco lepšího než hříbky v octě? Za krátkou zacházku a malé zdržení to jistě stojí, pomyslel si děda. A jak se tak prodíral smrčím, najednou uviděl na protější pasece ve Spáleném konkurenta. Nebo si to aspoň na první pohled myslel, Motal se tam nějaký kluk a vypadal, jako by v životě v lese nebyl. Rozhlížel se po dolních větvích smrčků, tu zase kopal špičkou boty do mechu a vzápětí snožmo povyskočil a chytil tenkou větévku mladé břízky, aby ohnul stromek až k zemi.

"Je to tady teď samej lufták, nevědí ani jak se mají v lese chovat," vzdychl si Plíšek a chtěl už pokračovat v cestě, jenomže pak se podíval po neznámém mladíkovi líp a byl by sám vyskočil snožmo, kdyby mu v tom nebránila snížená ohebnost kloubů a zhoršená pružnost meziobratlových plotének, ostatně po sedmdesátce zcela obvyklá.

"Co jen to má ten chlup na sobě," strnul v údivu děda ve smrkovém mlází. "To dlouhé černé sako, to znám, to je žaket - ten nosíval někdy náš pan řídící - ještě když jsem chodil do obecné školy. K tomu lyžařské šponovky - a na hlavě - pámbu mě netrestej, to ještě pamatuju z doby, kdy byly selské jízdy, to je poděbradka. A co to teď dělá? Odtrhl kus březové kůry a čučí do ní jako důchodce do Večerní Prahy." Plíšek chtěl už už vyběhnout a kluka zpérovat, copak se takhle chová v lese? Ale najednou mu kmitlo hlavou neblahé tušení. Co když je to

blázen, který utekl z nedaleké psychiatrické léčebny v Obřanech, někomu ukradl oblečení a teď tady blbne a nauzíruje po lese. Děda se rozhodl, že se raději vytrátí, ale od té doby, co se dovedl potichu plížit a řádně skryt, už uplynulo nějaké to desetiletí a tak ho ten chlap najednou uviděl.

Plíšek chtěl nejdřív vzít do zaječích, ale pak si řekl: "no, co - přece se nebudu bát jednoho chlapa, i když třeba je to cvok. Je sice mladý, ale fyzickou zřejmě moc nemá" - a tak zůstal stát. Chlapík vystartoval směrem k němu a už z dálky mával a divně gestikuloval. Teprve teď si Plíšek všiml, že za sebou táhne plechovou putnu, takovou, co v ní skládají uhlíři palivo. To už začal litovat, že se mu před chvílí nepodařilo potichu zmizet, ale to hlavní mělo teprve přijít.

Když chlap přišel na tři metry před důchodce, zastavil se, divně se zazubil, ukázal na jeho houbařský košík a se strašlivým přízvukem pronesl podivnou větu: "Nastel sem houby, koni ! He,... vole!"

Děda ztuhl podruhé. Vole, to mu ještě nikdo nikdy neřekl. Když byl mladý, tak si kluci mezi sebou tak neříkali. Ale to už se ten chlap sápal po jeho košíku. Plíšek chtěl ucuknout, ale ten cvok se kolem sebe hrozivě rozháněl rukama a najednou zařval: "Pracky nahoru, hoši, Chytněte se stropu!" /Do Tlachabových mnomokrystalů se vloudil obsah několika čísel starých Rodokapsů. Jak je vidět, informační šum se nepodaří odstranit ani ve století třiaadvacátém/.

Po tom strašném výkřiku polekaný děda košík upustil. Ten hubenour po koši skočil a než se Plíšek nadál, zmizel i s kořistí ve smrči pod Skalkou. Houbař stál jako sloup a probral se až za chvíli, když se od Skalky tak nějak divně zablesklo a vzápětí to bouchlo jako prve - přesně jako rázová vlna od tryskáče. Pak jen bezmocně rozhodil rukama a malomyslně pronesl: "To jsou dneska poměry. Člověka v lese i vo houby vokradou. I s košíkem. Ještě, že byl starej." A kroutě dál nevěřící hlavou, zamířil k pčšině do Dolních Duběnek,

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

"Člověče, co jste to z té dvacítky vlastně dovezl," obořil se Tlacbaba na nešťastného Mika.

"No, houby, pane profesore," odpověděl mladík nejistě.

"Houby... jenomže jaké", vrčel vědec, "extrakt, který jsem z té kaše připravil nemá na samariázu žádný efekt."

"Ale když jsem se vrátil a donesl vám to, tak jste skákal nadšením," vzchopil se Mike k ráznější obraně.

"No, že skákal, to zase nepřehánějte", řekl profesor už smířlivěji. "Prostě to není ono. Musíte do retra ještě jednou. Nějak se s těmi houbaři sblížete a dovezte to, co potřebuju, přesně to, rozumíte. A taky se zdokonalte v řeči. Podle toho, co jste mi vyprávěl a co jsem si přehrál ze záznamu v chronomobilu, jste je spíš vyděsil, než abyste s nimi nějak pořádně komunikoval. Studium, rozumíte, lingvistika, mykologie, historie - znova si všechno zopakovat."

"Když ty vaše informace o dvacítkce jsou samá mezera," otráveně namítl Mike.

"Mezera, nemezera, udělejte co vám říkám. Zaměření chronomobilu je dokonalé a zůstane zhruba stejné a zeměpisné souřadnice taky. Měnit je by bylo energeticky příliš náročné. Ostatně nevím, co proti tomu máte. Nejlepší houbaři byli vždycky v tom Česku nebo Moravsku, řeč už v základech znáte, tak nevím, co se vám pořád nelíbí," ukončil Tlacbaba rázně debatu.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

"Pěkně dokonalé zaměření", reptal Mike, prodíraje se půlmetrovou vrstvou sněhu při své druhé návštěvě lesa Na knížecí. "Mrzne jen praští a houbař v lese žádný." Ohlédl se po zamaskovaném chronomobilu. "Nedá se nic dělat, musím jít dál. Naši technici si myslí, že se z nějakých dvou nebo tří měsíců plus nebo minus v retu nestřílí, jenomže teď je leden a o čtyři mě-

síce později, než když jsem tu byl poprvé," dodal s nevraživým pohledem na chronometr, blýskající se na jeho levém zápěstí.

Ti technici asi opravdu nic nevědí o houbách, protože tam se střílí dokonce i z nějakých dvou nebo tří dnů, však to přece všichni dobře víte. Ať už promrzlý Mike /tentokrát už vhodněji oblečený/ bloudil lesem nahoru nebo dolů. Žádné houby nenašel, dokonce ani penízovky sametonohe, opakovaně doporučované v denních listech XX. století v Glancích pod názvem Jak i po vánocích donesu z lesa domů houby.

Konečně se promrzlý poutník dostal do blízkosti obce. Byla už tma a večerní mlhou probleskovalo jen matné světélko z okna hospody. Dodal si odvahy a hnán mocnou touhou dovědět se něco o houbách, směle vstoupil do zakouřeného lokálu. Uсадil se k rohovému stolku a ukryt za věšákem, mohutně obloženým zimníky, usrkával objednané pivo a naslouchal rozhovoru dvou strýců od vedlejšího stolu...

"Člověče, Bartáku, nebudeš mi to věřit, ale nedávno mě nějaký grázl v lese ukradl houby. No jó, v lese. I s košíkem." A starý Plíšek se mohutně napil z napěněného půllitru.

"Nějakej cvok", pokračoval po posílnění, "oblečenej jak do maškarního. A mluvil, kdyžs slyšel, jak mluvil, Franto. Chvílema jako Křížovej Pete a chvílema jako vožralej vasrpolák, jak se vo tom píše ve Švejtkovi. A řek mi, ty vole, sprosták jeden."

"Moc mě nehoupej, Pepíku", prohlásil pochybovačně jeho protějšek, důchodce Barták. Aby jeden houbař ukradl druhému v lese houby, vo tom jsem za sedumdesát let ještě neslyšel. Tomu nevěřím."

"No kruci, když to říkám, tak je to pravda, jako že se Plíšek jmenuju. Přece si nebudu vymejšlet takový blbiny. A houbař to nebyl, povídám ti, že to byl nějakej blázen." Děda se už začal rozčilovat. A najednou vykulil oči a zíral na postavu, která se vynořila ze za obloženého věšáku.

"Nezlobte se, pane Plíšek. Já jsem vás nechtěl vyděsit. Ani tenkrát v tom lese, ani teďka." Vyčouhlý světlovlasý mladík rozpačitě přešlapoval u stolku a nejistě mžoural na oba rozpálené dědky.

"Heleď, kterej ty vlastně jsi? Jseš mi nějakej povědomej, ale nevím, kam tě mám zrovna zařadit". Plíšek zareagoval až za chvíli.

"No, víte, já jsem ten z toho lesa tenkrát v létě, ale blázen nejsem. Jmenuju se Mike. Tak se už na mě nezlobte," dodal prosebně.

"Víš, že bys zasluhoval? Vyděsíš člověka, něco breptáš, že ti není kloudně rozumět, sebereš houby a utečeš i s košíkem. Byl skoro novej," tvrdil v rozporu se skutečností Plíšek.

"Tak mu to už odpust', Pepíku. Vypadá jako slušnej člověk a kdoví, jak to tenkrát bylo," přimlouval se s lehkou narážkou Barták.

"Když sa tebe tuhle kamarád oroduje, tak já ti to teda odpustím. Přisedni si a pověz odkud vlastně jseš," roztával už Plíšek.

"To vyprávění by bylo moc složité a tak bude nejjednodušší, když vám podle pravdy řeknu, že z futura", řekl mladík rozpačitě.

"To je nějaká folková skupina?" Plíšek prokázal nečekané znalosti.

"No - něco takového", zalhal Mike, šťasten, že z toho tak vybruslil.

"Moc tě tam v tom futuru nekrmějí. Hubenej jsi jako žingle. Dej si jedno pivo na mě," poručil už definitivně usmířený Plíšek.

"Na vás, jak to... Jak si mám dát pivo n a v á s ? : Mike to nemohl se svou slovní zásobou pochopit.

"Ale, prosím tě, jako že já to pivo zatáhnu. Jak se to tam u vás v tom futuru mluví, že nevíš, co je to dát si na někoho pivo," opáčil udivený děda.

"Pane Plíšek, když vás tak poslouchám, mohl byste mi říct... jak bych to jenom... Co s těmi houbami vlastně děláte," dodal si odvahu k zásadní otázce Mike.

Kdyby ve výčepu náhle explodoval ruční granát, tak by se asi Plíšek s Bartákem podívali míně.

"Jak to, co s nima děláme. Ty jsi anad spíš spad z Měsíce než z nějakýho futura. Je to přece jedno z nejlepších jídel," vzpamatoval se Plíšek.

"Cože, jidel", strnul v údivu Mike.

"No pravdaže. Nejlepší je smaženice na cibulce, výborná je bramboračka s houbama a taková houbová vomáčka, to ti je jedna báseň," nechal se strhnout děda.

"K zahození není ani černej kuba", přidal se se svou troškou Barták, jehož manželka pocházela z Pošumaví, kde se toto jídlo ještě stále vařilo.

"A co teprve nudle s houbama," starý Plíšek s přimhouřenýma očima labuřnický zamlaskal. "To nevíš, co je dobrýho, když to neznáš."

A protože Plíšek byl starý mládenec, který si větší půlku života sám vařil a Bartákovi zase podstrojovala jeho manželka, známá jako věhlasná kuchařka a on sám se také pletl v kuchyni, začali nadšeně a jeden přes druhého Mikovi vyprávět o vynikajících kvalitách jídel připravených z hub. Mike byl z toho tak vyvedený z míry, že se málem prozradil, když si chtěl pořídit videozáznam. Naštěstí se včas vzpamatoval, vytáhl notýsek se špačkem tužky /muzeálním exponátem 23. století/ a horlivě si recepty zapisoval.

"Tak vida, výborná jídla", mručel při tom polohlasně, "a profesor říkal, že je to prudký jed."

"Počkej, počkej, kamaráde," vyskočil Plíšek, který měl ještě výborný sluch a zřetelně zaslechl Mikovu poznámku.

"Snad si nemyslíš, že sbíráme jedovatý houby. Tak to teda ne, my jsme - odborníci! A když si nějakou houbou nejsem jistej, tak mám jednu zásadu. Co neznám, nesbírám. Profesor - neprofesor, rozumíš??"

"Tak ony jsou některé jedovaté a jiné k jídlu," podívil se cestovatel v čase.

"Tos nevěděl? To vás toho ve škole moc nenaučili. Podle vzhledu moc daleko od dokončení povinný školní docházky nemáš. Kdy ses vlastně narodil?"

"Dva ti-... é ... dvacet tři roky je tomu," zachránil situaci v posledním zlomku vteřiny Mike. A, pane Plíšek, co ta mucho-márka zelená, je jedovatá?"

"Člověče, to je potvora ze všech největší. Ta má v sobě

strašnej jed. Když ji někdo sní, tak se to snad ani přežít nedá."

"Je to tak," doplnil Barták. "Tamhle ve Lhotě vymřela na otravu tou muchomůrkou celá rodina i se třema dětma."

"Jen stará, třiasedumdesátiletá babička výměnkářka se zachránila, protože ta houby nerada. Ale když se jí to všechno rozlečelo, tak se stejně za pár dní po té tragédii vobčsila na půdě na šnůře vod prádla, takže to dopadlo nastejno," dodával ještě ve stylu svého nesmrtelného jmenovce Josef Plíšek. "A ty, ať tě ani nenapadne tu muchomůrku sebrat. Vidím na tobě, že se stejně v houbách nevyznáš, a tak by ses žádnýho věku nedočkal. Stírať jen to, cos mi tehda sebral s tím košíkem, rozumíš?"

"Rozumím. A oběma vám pěkně děkuju za tu instruktáž o houbách a jejich kuchyňské úpravě. Moc jste mi pomohli, ani nevíte jak. Ale už budu muset jít, to víte, futurum nečeká," usmál se Mike a svedal se k odchodu. "Mějte se tu pěkně a nashledanou."

"Kdoví, jak to s tím futurem vlastně je. To von tady má spíš ve vsi holku, Franto. Všiml sis, jak se ke konci pořád díval na ty svoje digitálky?"

"Ale stejně, Pepíku, tak divný hodinky jsem ještě neviděl. Von v nich měl asi magnetofon. Myslíš, že je to možný? Jak jsem seděl vedle něj, tak jsem přes tu chvíli slyšel, jak v nich něco tutá, číriká, zvoní a repetí."

"Kdoví, jak to je, třeba je v tom futuru zvukařem. Dneska se v těch skupinách dělají s muzikou takový kejkle, že se nám o nich ani nezdá," uzavřel rázně debatu Plíšek.

"Dáme si ještě jedno?"

"Klobouk hnědý, za vlhka slizký, rourky žluté až žlutozele-
né, třen masivní, šedobílý s jemnou sítkou", opakoval si Mike
botanické údaje jedlých hub cestou k chronobilu ukrytému v le-
se Na knížecí. Poslední kontrola časových údajů v kabině byla
uspokojivá, košík ukradený starému Plíškovi při poslední cestě

na místě. "Hodím se šest měsíců retro -, naberu hub a pak trodá domů", pomyslel si ještě Mike.

Pak pomalu stiskl knoflík časového posunu.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

"Cítil jsi tu vůni z Mikovy pracovny?" ptal se Tlacbaba laborant Zane svého kolegy Bryga.

"Pořád se tam zamyká a dělá pokusy s nějakými primitivními rostlinami, které si dovezl z retra. Prý dokonce ze dvacítky." odpověděl tázaný.

"Ale o tom by nejspíš měl něco vědět Wolf," pokračoval Bryg. "Je to jeho nejlepší přítel. Zamyká se s ním v jeho pracovně a zdá se, že tu sérii pokusů provádějí spolu."

Mezitím Mike s Wolfem měli za sebou sérii odvážných pokusů se smaženicí a bramboračkou s houbami a právě se teoreticky chystali k výrobě černého kuby. Připomněli si strašné problémy nedávných dní, například jak ve 23. století sehnat čerstvá vajíčka, což končilo smělou loupeží v paleontologickém ústavu, oddělení stepních kurů. Teď horečně hledali v dostupných pramenech, z čeho se vlastně v té dvacítkě dělaly krupky.

Jenomže za pár dní Mike pozdě litoval, že nebyl opatrnější ve výběru svých přátel. Zjistil totiž, že nediskretní Wolf rozšířil podrobnosti o jejich gastronomických pokusech mezi ostatními laboranty ústavu.

Mezitím podrážděný a netrpělivý Tlacbaba prováděl nezdařené experimenty v léčení samariázy s houbovou drtí, kterou mu Mike předal a již vydával za vzorky muchomůrek. Předstíral, že houby utrpěly cestou v čase /není to pravda, houby chronotransfer snášejí bezvadně/, ve skutečnosti však se zkorumpovaným Wolfem dodávali profesorovi odkrojky a červivé části hříbků a kozáků.

Nakonec se Tlacbaba rozzuřil a vyhrožoval, že do retra vycestuje sám, když má tak neschopné experty. Ale najednou nebyl k dispozici chronomobil. Po přísném vyšetřování se zjis-

tilo, že jej k cestám do retra zneužívají laboranti, chtiví houbových pokrmů. A tak se jejich skupinky objevují i u nás ve 20. století. Jak je poznáte? Inu - těžko. Vybavení mají teď už autentické: větrovky, čepice, bundy, gumáky, ohlebníky, košíky, ba i kudličky a vreckové nožíky. Ale přece jen je identifikujete podle toho, že osaměle a zamlkle bloudí našimi lesy, vyhýbají se ostatním houbařům a nenavazují žádné kontakty. A když vás spatří, vyhnou se širokým obloukem. A co sbírají? Jistě si myslíte, že Amanitu phalloides pro Tlacbabu a že by je bylo možné podle toho poznat. Ale kam vás vede slepá vášeň. Hříbky, suchohříby, klouzky, ryzce a babky, někdy holubinky, ale ty už mín. Odvezou je do futura, upraví podle starých receptů a zbaští /jak už víte, cesta časem houbám nevádí/. A co ty muchomůrky zelené? Těm se zdaleka vyhýbají. Viděli totiž v našem století pár těžkých otrav muchomůrkami a vědí - co to obnáší. Nevěří profesoru Xavieru Tlacbabovi, že by amanitin vůbec někdy mohl být účinným lékem na cokoliv. A tak naši potomci stále bloumají po českých a moravských lesích /vždyt kde jinde se tak krásně houbaří/, hub je stále mín a mín, jak je cestovatelé převážejí do 23. století, jen muchomůrek zelených je stále stejně. Ať ten úbytek hub soudobí experti vysvětlují kyselými dešti, motorizací houbařů, rozhrabáváním podkoubí nebo čím chtějí, já vím své.

A co samariáza, ptáte se. Překvapím vás. Je zlikvidována. Nezlikvidovala ji léčebná metoda s použitím amanitinu, nýbrž původní očkování, o němž se Miril ze začátku vyjadřoval tak skepticky. Po zdokonalení vakcíny se uzdravilo devadesát devět procent nemocných a taky, abychom končili happyendem - Mirilova dcera.

Tak co zbývá dodat nakonec. Snad jen to, že Tlacbaba zatím do retra neodjel. Čas od času sice dostane záchvat vzteku a vyhrožuje, že do dvacítky pojedě sám a muchomůrky si i sám nasbírá, protože je přesvědčen, že 100% je lepší než 99% a že jeho metoda s amanitinem je lepší. Až tedy potkáte v lese malého staríka s hustými ježatými šedými vlasy /mužská plešatost byla ve futuru vyléčena/, který bude mít v košíku muchomůrky zelené, zeptejte se ho dřív, než mu je z koše vyhodíte, není-li profesor Tlacbaba ze 23. století. Nebojte se, ten se neotráví. Potřebuje totiž muchomůrky výhradně k vědeckým účelům...

Válka pod vánočním stromkem ...

Gene Wolfe

- Zítka je Štědrý den, kapitáne Robine - řekl Kosmonaut
- Radši už jdi spát nebo za Tebou nepřijde Mikuláš.
- Kosmonauta má radši - řekla Robinova matka
- Dobrou noc.

Chlapec v blankytném pyžamku kývl hlavou, nezměnil však přitom svou polohu na divanu.

- Daj pusu - povídá Míša.

Sašouně kolébající se medvěd obešel stromek a položil Robinovi tlapky na šíji.

- Musíme do postýlky. Já jdu taky.

Te opakoval každý večer.

Robinova matka se poušmála.

- Poslouchej je, Berto - řekla.

- Podívej se na něho. Jak si poradí, až doroste a přestanou ho obklopovat tranzistorové loutky, která jsou s ním teď od rána do večera?

Berta, robot-hospodyně, kývla svojí skoro lidskou hlavou a odstavila čajník na podnos.

- Svatá pravda, paní Jacksonová.

Baletka uchopila Robina za ruku. Teď už Robin vstal. Jeho garda zformovala šik a vzdala k počtě zbraní.

- Ale z druhé strany - řekla Robinova matka - tak krátce je štítětem. - Berta znovu kývla hlavou.

- Mladý je jen jednou, paní Jacksonová. Svatá pravda, mohla bych ještě poprosit ty milé hračky, aby mi tu pomohly uklízet, až usne?

Kapitán gardistů zasalutoval. Nejvyšší Gardista udeřil na buben a garda utvořila špalír.

- Ale Míša s ním spí - řekla Robinova matka.

- Míša nemusí. Vezmu si do práce jiné. - odpověděla Berta. Kosmonaut se dotkl svého antigravitačního páse a ve výšce čtyř stop odletěl jako balon do Robinova pokoje.

S Baletkou po levém a s Míšou po pravém boku odešel Robin za gardisty.

Robinova matka udusila v popelníku dnes již dvacátou cigaretu a řekla Bertě: - Já už si taky půjdu lehnout. Nemusíš mi pomáhat s rozestýláním. Postačí, když ráno poklidíš.

- Tak dobře, paní. Akorát je škoda, že pan Jackson není doma, zrovna teď, když je Štědrý den.

- Za týden se vrací z Brazílie, už se na něj docela těším. Ale ty seš čím dále zvědavější, Berto. Ty snad chceš, aby tady nějaký čas místo tebe byla Francouzka?

- Ale ne, paní Jacksonová. Kdyby tady byla Francouzka, nemohla by se odlepit od mužských.

- Až pan Jackson přijede - řekla Robinova matka - zavolej si šoféra. Toho italského, však ty víš.

Kolébající se v bocích vyšla z pokoje a Bertě ji vyprovodila pohledem.

- Do práce, lenoši! - vykřikla Berta. - Popelníky vysypat do ohně, všechny šálky na podnos! Já se teď jdu vypnout a až se vrátím, ať je tady pořádek!

Podívala se, jak Pejsek vysypává popelníky mezi praskající polena, jak Kosmonaut poletující nahoře, uklízí časopisy do polic a Baletka se chystá zametat před krbem. Potom poručila gardistům, aby zalezli do krabice a vypnula se.

V nejjemnější peřině ležel Plyšový Míša v Robinově objetí.

- Buď ticho - řekl Robin.

- Vždyť jsem ticho - řekl Míša.

- Pokaždé, když usínám, začneš pištět.

- To není pravda - bránil se Míša.

- A není.

- A je.

- Nemůžeš usnout tak najednou - ozval se Míša.

- Ale máš - parodoval jeho hlas Robin.

Míša se vyprostil z jeho objetí.

- Podívám se, jestli už padá sníh. - Medvěd vylezl na komodu u okna. Sníh hustě padal.

- Ty máš asi chybu v obvodech, Míšo. - řekl Robin. To samé slyšel, když se jeho matak zlobila na Bertu. Míša neodpovídal.

- Oj, Míšo - zabral se do snění Robin o chvíli později.

- Vím proč jsi takový zlý; protože ráno máš narozeniny a myslíš si, že pro tebe nemám dárek. -

- A máš? - zeptal se Míša.

- To víš, že mám. Máma půjde se mnou do sklepa. -

Heminulo ani půl minuty a Robinův dech se změnil v pravidelné oddechování spícího dítěte. Míša seděl na kraji komody a díval se na spícího chlapce. Náhle zašeptal:

- Umím zpívat koledy. - Byla to první slova, která před rokem řekl Robinovi. Rozložil tlapky. "Tichá noc, Svatá noc". Připomínala mu světýlka na stromečku a veselý oheň v saloně. Pravda byl tam i Kosmonaut, kterého však nikdo nenapadal, protože jako jediná hračka uměl létat. Byla tam i tanečnice, která nevypadala hloupě, ale ... nemohl najít to správné slovo.

Seskočil z komody a položil se na divan.

- Omezená - vzpomněl si náhle a řekl to nahlas:

- Baletka je omezená. -

Znovu si vzpomněl na krb a hned na to na staré hračky: na panáčky, které měl před Baletkou, na Paňácu, který jezdil žlutým autíčkem, na hrací skříňku.

Dveře Robinova pokoje byly pootevřeny, škvírou se sem linulo světlo. Robin se už dávno nepamatoval na Paňácu, hrací skříňku i na Panáčka "A", který mu vykládal o žábách, aligátorech i žirafách.

V salonu už Tanečnice rozesílala gardisty. Kosmonaut stál na římse krbu a radil.

- Tři nebo čtyři můžeme poslat za regál. -

- To by nic neviděli - podotknul Míša. Tanečnice vykroužila piruetu a zastavila se. Zatleskala ručkama a řekla:

- Už jsme mysleli, že nepřijdeš.

- Postav po jednom za každou nohu stolku - radil jí Míša.

- Teď mě všichni dobře poslouchajte až zavolám "DO ÚTOKU"! musíte se na ně vyřítit všichni společně. Jak se zdá, budeme to muset nacvičit.

- Já budu bubnovat - oznámil Nejvyšší Gardista.

- Budeš bubnovat a skončíš v ohni, a my s tebou - poučil ho Míša. Robin sebou házel na lůžku. Kopal nohama do čela postýlky, až se probudil. Zvedl hlavu a přesvědčil se o tom, že neleží na lavičce v parku. Ležel ve vlastní postýlce, zvenku sem prosvítalo slabé světlo, byl vánoční večer.

Z polštiny přeložil M. Franc

Paralela OSI-II VEDOU TĚŽAR při sdruženém klubu pracovníků
v Třebíči

Vydána tiskem GSC BV v Třebíči v prosinci 1936 v nákladu
150 výtisků

Redakční rada pracovala ve složení MÚr. Vilém Blažek, ing.

Korrespondent: Plachet, Marie Hojčáková

Obilna navrhla Eva Počerálová

Ilustrovali MÚr. členové: Kohn a. v. a Počerálová

Grafický upravil ing. František Plachet

Štampařka Jana Budáková

Reklama pro vnitřní potřebu členů klubu

Seznam